

àrab

nit

La

15/03 - 16/04 2006

Sala Beckett

Cicle Roland Schimmelpfennig Teatre alemany contemporani

Programació

Espectacles

Del 15 de febrer al 5 de març
La dona d'abans
Direcció de Thomas Sauerteig

Del 15 de març al 16 d'abril
La nit àrab
Direcció de Toni Casares

Del 26 d'abril al 14 de maig
Push Up 1-3
Direcció de Juan Carlos Martel

Propostes escèniques de l'Obrador

20 i 27 de març
Electronic City de Falk Richter
Direcció de Brigitte Luik

3, 10, 17 i 24 d'abril
No dormim - 4ª sessió postdramàtica
de Kathrin Röggla
Direcció de Christina Schmutz

8 de maig
Manhattan Medea de Dea Loher
Direcció de Lurdes Barba

Seminari de dramaturgia

Del 13 al 17 de març
De 10 a 13.30h
Professor: Roland Schimmelpfennig

Roland Schimmelpfennig: la paraula escenificant

Hi ha autors les obres dels quals són, ja en una primera lectura, una invitació al joc de la posada en escena: Roland Schimmelpfennig, de Göttingen (Alemanya), n'és un exemple rotund. Els seus textos són, abans que res, una temptació lúdica, un repte de posada en escena, un poderós estímul per començar a jugar i a imaginar infinites solucions escèniques i actorals. Les situacions dramàtiques d'aquests textos, sovint a mig camí entre la més estricta quotidianitat i la més insòlita irrealitat, estan sempre construïdes des d'una honesta confiança en la capacitat suggestiva de la paraula dita i escoltada. El nom de Schimmelpfennig ja fa alguns anys que va de boca en boca entre els professionals més inquietos del nostre teatre: se'n parla com d'un autor que cal tenir en compte a l'hora de buscar propostes teatrals interessants dins de la dramaturgia internacional contemporània. De fet, als darrers anys, ja hem pogut gaudir de la seva presència -per bé que limitada a poques representacions i a lectures dramatitzades- en alguns escenaris de Barcelona (Espai Brossa, 1998 i Teatre Romea, 2002).

L'aportació valuosa i desacomplexada (fora de les modes establertes) que l'obra de Schimmelpfennig fa a la dramaturgia contemporània té a veure amb aspectes com ara la seva particular jerarquització i confrontació de formes perceptives diferents (realitat i fantasia no pas confonent-se, sinó, millor encara, retroalimentant-se i explicant-se l'una a l'altra) o la sàvia fragmentació del discurs. I cal destacar també una estudiada explosió cal·lidoscòpica de l'escena, que, lluny de desorientar o allunyar l'espectador, el converteix en còmplice del sentit, el fa partícip de la mateixa estranyesa i la mateixa buidor que experimenten els personatges; en definitiva, el situa còmodament i "alegrement", sense que se n'adoni, al cor mateix del laberint.

Sala Beckett

Servei de bar i cafeteria

www.salabeckett.com

info@salabeckett.com

Fax: 93 219 79 27

Telèfon: 93 284 53 12

08024 Barcelona

Carrer Alegre de Dalt, 55 bis

Sala Beckett

Telèfon: 902 10 12 12

Caixa Catalunya i Tel-Entrada

Venda d'entrades a la taquilla de la sala,

i diumenges a les 19 h

Horari: de dimecres a dissabte a les 22 h

Estudiants i jubilats: 25% de descompte

Preu per espectacle: 12 euros

» Del 15 de març al 16 d'abril
Dins el Cicle Roland Schimmelpfennig
Teatre alemany contemporani

La nit àrab

de Roland Schimmelpfennig

» Fitxa artística

Traducció Eduard Bartoll

Direcció Toni Casares

Amb Sandra Monclús, Cristina Genebat,
Jacob Torres, Xavier Pujolràs i Ernest Villegas
Escenografia Anna Alcobierre
Pintor Xarlı
Disseny de llums Kiko Planas
Disseny de so Àlex Polls
Vestuari Marian Coromina
Ajudant de direcció Josep Maria Miró

Una producció de la Sala Beckett

Un espectacle subvencionat per la Generalitat de Catalunya (Institut Català de les Indústries Culturals) i Ministerio de Cultura (INAEM).

No deixeu que els veïns es dutxin al vespre. Pel forat de la banyera s'escolen, cada matí, el nostre somnis. L'aigua esbandeix del nostre pensament els llocs, les cares i els esdeveniments que minuts abans constituïen tot el nostre món "real". I quan sortim de la dutxa ja gairebé no queda res del que hem fet i del que hem estat durant la nit; tot s'ha esvaït. Potser només algunes imatges boiroses, restes tènues d'accions i personatges ara ja inenarrables ens quedaran aferrats a la pell, sota la tovallola. Qui sap on van els somnis? Ja net el pensament, sense noses ni brutícies a la memòria, renovats per fora i per dins, podem afrontar el nou dia i som a punt per tornar

a ser allò que som. I només molt esporàdicament, només excepcionalment, deixarem que alguna d'aquestes fantasies nocturnes pugui arribar a modificar-nos la vida.

Les canonades en van plenes, dels nostres fantasmes personals, il·lusions perdudes, records oblidats, angoixes dissimulades, desigs ocults que el nostre subconscient ha fabricat i alimentat sota l'influx de la lluna. L'aigua s'ho enduu gairebé tot, desguassos enllà, en l'exercici inexorable de la higiene quotidiana. Però Franziska Dehke, la veïna del 7-32, té el mal costum de dutxar-se al vespre, just quan arriba de la feina i encara té a flor de pell tota la pàtina de "realitat" que s'acostuma a acumular durant el dia; i, és clar, a aquestes hores no són precisament els somnis allò que l'aigua s'enduu pel forat de la banyera.

A Franziska Dehke se li escola pel desguàs la realitat mateixa i quan, després de la dutxa, s'adorm al sofà, també a ella la visiten fragments esparços d'un món que no és precisament el dels seus somnis.

En aquest xafogós vespre d'estiu, en què l'aigua de tot un barri desapareix pel setè pis d'un edifici de deu plantes, Franziska Dehke, la veïna del 7-32, deixarà que, per una vegada, la vida li modifiqui els somnis. **Toni Casares**

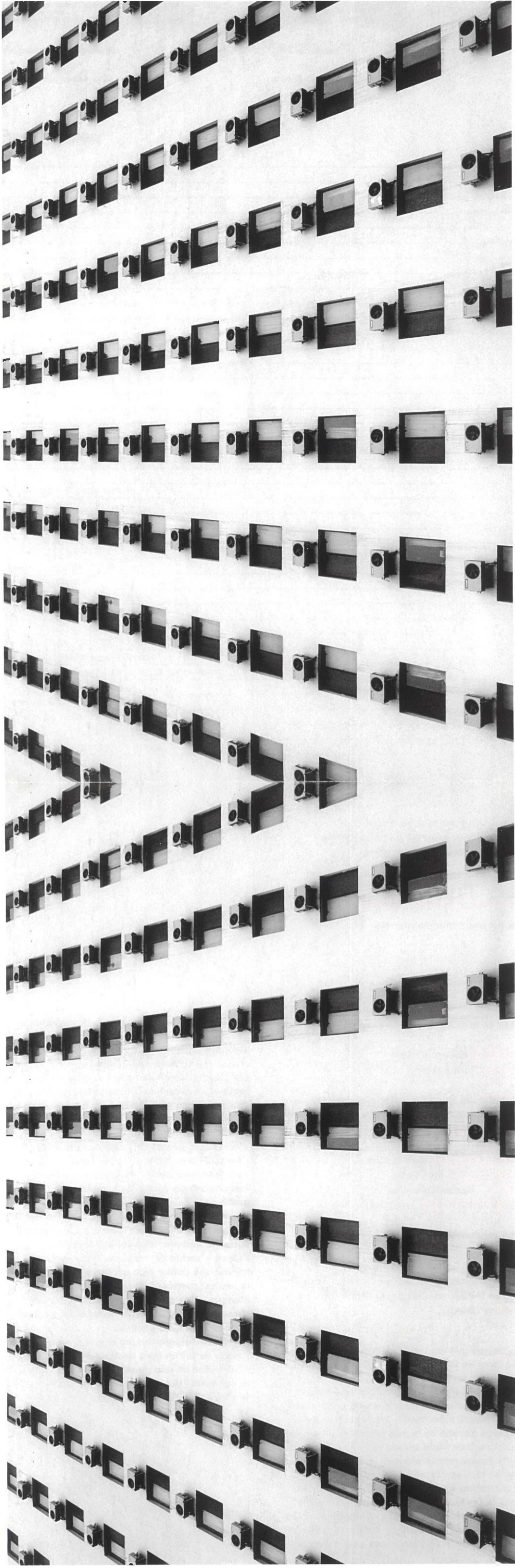

Foto: Gemma Miralda

De vegades la fantasia i la irrealitat són l'única manera de fer visible la realitat dels meus personatges R.S.

És fàcil veure's emmirallat en les obres de Roland Schimmelpfennig. Aquest jove i prolífic autor sempre descriu situacions identificables i tracta els grans temes humans: l'amor, el desig, la gelosia, l'enveja, el pas del temps; la relació amb els altres, en definitiva.

El teatre de Schimmelpfennig és un teatre de la realitat, la seva obra partia de la situació del nostre present. Però ho fa combinant pessimisme i humor alhora; i jugant amb les paraules, (...) descompon les escenes i les repeteix, però tenyint-ho tot de poesia. Les obres que es presenten en aquest cicle són un bon exemple de la temàtica i l'estil propis de Schimmelpfennig, tot i que cadascuna és diferent. Totes tres tenen en comú el joc del llenguatge, en què els personatges es passen les paraules com si fossin relleus en una cursa atlètica. Aquí, com en gairebé totes els seus altres textos, els personatges s'adreocen directament a l'espectador donant-li la informació que, altrament, apareixeria només en una acotació.

La nit àrab és potser l'obra més poètica de Schimmelpfennig, i tal com el títol ja suggereix, és una mena de conte oriental, d'història onírica. El comportament dels personatges es veu alterat per una mena de malefici que capgira la seva existència. Una bona mostra de l'obra d'aquest autor; no ja jove promesa, sinó tot un referent de l'interessant nou teatre alemany contemporani. Una mostra en què es pot comprovar el perquè de l'èxit de Schimmelpfennig, no només al seu país, sinó a tot el món.

Eduard Bartoll

Fragment del próleg de l'edició de les obres a la col·lecció En Cartell

L'autor
Roland Schimmelpfennig
(Göttingen, Alemanya, 1967)

Va treballar com a periodista i autor independent a Istanbul abans de començar els seus estudis de direcció teatral a Múnic. Després fou assistent de direcció al Münchner Kammertheater i es va unir al seu equip de direcció artística el 1995. Ha treballat com a dramaturg per a la Berliner Schaubühne durant la temporada 1999/2000 i, recentment, com a traductor als Estats Units. Actualment és autor resident al Deutsches Schauspielhaus d'Hamburg. Les seves obres s'han estrenat arreu d'Alemanya i Gran Bretanya: *Keine Arbeit für die junge Frau im Frühlingsteil* (No hi ha feina per a la dona jove amb el vestit de primavera) 1996.

Die ewige Maria (La Maria eterna), 1996. *Die Zwiefachen* (Els dobles), 1997. *Aus den Städten in die Wälder, aus den Wäldern in die Städte* (Des de les ciutats cap als boscos, des dels boscos cap a les ciutats), 1998. *Fisch um Fisch* (Peix per peix), 1998. *Vor langer Zeit im Mai* (Fa molt de temps al maig), 2000. *M.E.Z., 2000. Die arabische Nacht* (La nit àrab), 2001. *Push Up 1-3* (2001). *Verher/Wacher* (Abans/després), 2002. *Alice im Wunderland* (Alicia al país de les meravelles), 2003. *Angebot und Nachfrage* (Oferta i demanda), 2003. *Für eine bessere Welt* (Per a un món millor), 2003. *Die frau von früher* (La dona d'abans), 2004. *Canto Minor*, 2004. *Auf der Greifswalder Straße* (2005).

Entrevista a Roland Schimmelpfennig
Paraula d'autor

Sala Beckett: Fins a quin punt la teva visió de "l'individu contemporani" determina la forma dels teus textos?

Roland Schimmelpfennig: La meua visió de l'individu contemporani? Això sona una mica teòric. La majoria dels meus personatges es troben en procés de canvi, busquen o fugen. Són moderns? Sí i no. Són contemporanis? Sí, no he escrit –i segurament no ho farà mai– sobre personatges històrics.

SB: Observem que la irrupció d'elements fantàstics o irrealis és freqüent –per no dir constant– en la teua escriptura. Ens en pots dir alguna cosa?

R.S.: De vegades la fantasia i la irrealitat són l'única manera de fer visible la realitat dels meus personatges. Fixem-nos en *La nit àrab*, per exemple: una sola situació, la travessia del desert de Lomeier, ens explica més coses de la seva vida que no pas la visió de diversos fets reals d'aquesta mateixa vida dalt de l'escenari. El teatre viu a través de la compressió.

SB: Com valories (situes) la teua producció –temàticament i formalment– en el conjunt de la dramaturgia alemanya i europea contemporània? Referents teòrics? Models?

R.S.: Cap referent teòric. Ja no ens fan falta referents teòrics ni nous models, perquè tot ja ha estat dit i inventat. No m'agraden les etiquetes ni que se'm relacioni amb cap mena de tradició o estil d'escriptura, amb cap tendència teatral o amb el teatre d'avantguarda. Hi ha una llarga llista de grans autors dels últims segles que ens han alliberat d'això, com Beckett, Brecht, però també autors tan diferents com Schnitzler o Ionesco, o fins i tot Joyce que no era dramaturg.

Res de dogmes: llibertat i fantasia. Això és més o menys tot el que a mi m'interessa.

Visió dos

Ja tornen a sonar les canonades: repiquen sordes des del seu interior sense llum. Segueixen, fidels, la partitura escrita entre les dues cares de cada full de la factura del gas. Sempre sento –i de vegades els escolto amb atenció– els ritmes creixents i minvants, les sotragades, pauses i da capos dels glops d'aigua calenta per on m'agradaria de nedar i repicar, amfibi percussionista, de radiador en radiador, embolcallat de líquid amniòtic, psicoanalíticament segur. Marcaria el compàs amb els peus les mans els genolls els colzes i faria cataclacs i cataclungs i clocs clocs –d'aquests molts– i cíclics inaudibles. Exploraria els racons laberíntics esculpits per mans desconegudes –qui va fer la meua càmbra?–, per fi coneixeria la cilíndrica foscoria aquàtica de casa meua, recorreria el mapa complet de l'aigua seguint l'itinerari intern del meu pis, escalfant-lo, coneixent-lo des de la més absoluta absència de la seva imatge. El món de les canonades és cec i només hi compten el tacte i l'orella. Tot és fosc i ressona, i jo, quan ressono, concocomito, i el concocomito mi sento meglio.

Huckleberry Finn de Mark Sales

Premi de Poesia Vila de Lloseta 2005

Balanguera Editorial Moll